

DE MYSTERIEUZE RAADGEEVER

Mysterieuze raadgevers die plotseling opduiken en weer verdwijnen. Ze bestaan. Reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele maakte het één keer mee. Een onbekende man reisde naar haar toe vanuit Denemarken, omdat hij 'iets belangrijks moest vertellen'. En wat er toen gebeurde...

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

“Afgelopen week hoorde ik twee bijzondere verhalen. Een vriendin werd in een druk winkelcentrum staande gehouden door een haar totaal onbekende oudere vrouw. Die pakte haar zomaar stevig vast bij de arm, keek haar indringend aan en zei: “Vanaf nú moet je echt beter voor jezelf zorgen. Je hebt te lang voor jouw demente moeder gezorgd.” Zonder verdere reactie af te wachten, draaide de vrouw zich om en verdween tussen het winkelende publiek. Haar opmerking maakte indruk op mijn vriendin vanwege de manier waarop dit gebeurde en de tamelijk strenge toon waarop de woorden werden uitgesproken. Hoe kon een onbekende weten dat dit juist was? Dat ze een dementerende moeder had waarvoor de jarenlange zorg zwaar woog? Een wilde gok? Was de onbekende vrouw misschien in de war of zelf dement? En ik sprak een zakenman van middelbare leeftijd. Hij passeerde een universiteitsgebouw. Opeens botste een rennende student hard tegen hem op. Hij struikelde en viel, wilde roepen ‘Kijk uit, sukkel!’, maar de jongen hielp hem razendsnel overeind

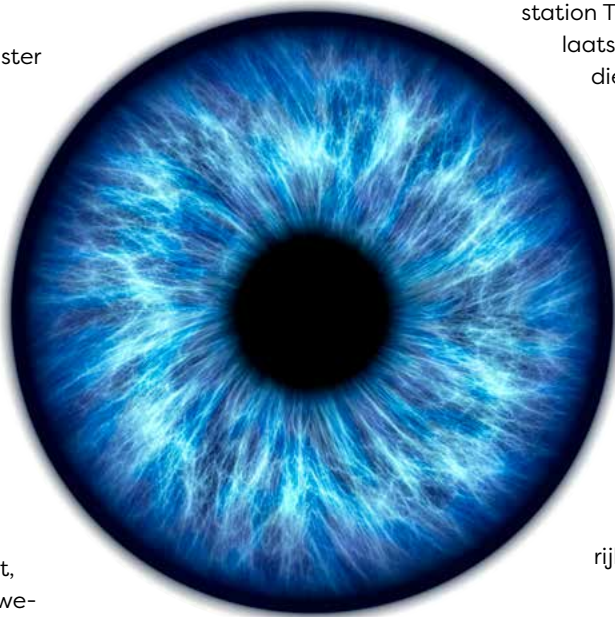
*‘Toen ik zijn hand
schudde, voelde ik hoe we
omsloten werden door een
bruisende blauwturquoise
energiestroom’*

en fluisterde hem in het oor: “Luister naar je hart, volg je gevoel.” De student rende verder, raakte uit zicht en liet de zakenman verbluft achter. Naar zijn hart luisteren? Daar was hij veel te nuchter voor. Toch bleef deze opmerking lang nazinderen. Twee voorbeelden van plotse ontmoetingen met vreemden, waarbij dat wat gezegd werd diepe indruk maakte en tot nadenken stemde. De ‘raadgevers’ doemden onverwachts op, maakten kort lichamenlijk contact, zeiden iets essentieels... en verdwenen spoorloos. Waren dit gewone passanten met lukrake, juiste opmerkingen of ging het misschien om wonderlijke ontmoetingen met engelen die in mensengedaanten verschenen? Door beide verhalen dacht ik terug aan een bizar bezoek, jaren geleden, een ontmoeting die flinke indruk maakte.

Dertien

Het gebeurde op een zaterdag in het voorjaar. Ik woonde nog in ons vorige huis, op nummer dertien. Destijds verklaarden burens, familie en vrienden me voor gek omdat ik in dat huis met een ongeluksgetal durfde te gaan wonen. Wonen op nummer dertien stond volgens hen gelijk aan vragen om moeilijkheden. Mijn partner en ik zagen dit getal positiever, want dertien staat ook voor transformatie; we vonden het kortom prima. Achteraf terugkijkend op die periode maakten we juist op die woonplek de nodige, meestal prettige, veranderingen mee op persoonlijk en spiritueel vlak. Maar goed, die dag was het een warme, zonnige voorjaarsochtend. Mijn man was buiten het gras aan het maaien en ik was binnen in de praktijkruimte dossiers aan het bijwerken. Voor ons doen waren we vroeg op, want in het weekend slapen we graag lang uit. Rond half tien rinkelde de telefoon. Omdat ik vrij had, had ik geen zin om op te nemen en liet ik het apparaat overgaan. Na een derde, lange rinkelreeks begon ik me te ergeren. Wat kon er zo dringend zijn dat een beller het bleef proberen op de vaste lijn? Dit was nog voordat iedereen een smartphone had met nummerherkenning. Na de vierde keer lang rinkelen nam ik toch maar op. Aan de andere kant van de lijn hoorde ik een lichte, rustige mannenstem. Engels met een Duits accent. “Hello, are you Marianne?” Na mijn “Yes, who is this?” ging hij gedecideerd verder zonder zijn naam te noemen. “Yesterday I took the train from Denmark to the Netherlands. I must see you, today.” De man belde vanaf een treinstation ergens in het midden van het land en zei dat hij er nú aankwam. Hij moest

nog één keer overstappen en zou dan op station Tilburg een taxi pakken voor het laatste stuk. Wat?! De eerste reactie die door mijn hoofd schoot, was: ben jij gek, dat gaat niet door, het is mijn vrije dag! In het Engels legde ik uit dat cliënten van tevoren een afspraak dienden in te plannen. Je kon niet zomaar plompverloren bellen om te zeggen dat je eraan kwam. Hij verontschuldigde zich, maar hield tegelijkertijd voet bij stuk: hij wilde me spreken en wel die middag! Een therapieconsult had hij niet nodig, hij wilde me alleen iets belangrijks komen vertellen. Iets dat ik

*‘Ruim tien jaar geleden heb
ik al over deze ontmoeting
met jou gedroomd...’*

móest weten. *“It’s important. You need to know! Today!”* Ik zuchtte en ging overstag. Zijn energie voelde prettig aan, maar dat hij er nú aan kwam, vond ik hoogst irritant. Daar ging mijn vrije zaterdag.

Waarom stemde ik toe? Zo kende ik mezelf niet. Zwichtte ik voor zijn aanhoudende druk? Omdat-ie aardig klonk? Kon ik mijn nieuwsgierigheid niet bedwingen? Wat zou hij te vertellen hebben dat niet kon wachten? Ik legde de hoorn terug op het toestel, opende het raam en riep naar mijn in de tuin klussende echtgenoot dat ik ’s middags bezoek zou krijgen van iemand uit Denemarken, een man die me wilde spreken. Hij vond het raar, maar als ik met mooi weer binnen wilde blijven, mocht ik dat zelf weten. Hij had genoeg tuinwerk te doen.

Turquoise energie

De Deen arriveerde per taxi, tegen half drie. Pal voor onze voordeur stapte hij uit. Een knappe verschijning, lang en slank. Een veertiger. Attachékoffer en colbertjasje in de ene hand, routebeschrijving op papier in de andere. Aan zijn nette, kreukvrije donkerblauwe pantalon en wit overhemd was niet te zien dat hij uren in de trein had gezeten of lang gereisd had. Hij had glanzend, golvend halflang blond haar tot op de schouders, helderblauwe ogen. Alsof hij zo was weggelopen uit een reclamecommercial voor shampoo. *“It’s you!”*, riep hij opgetogen, toen hij me in de deuropening van ons huis zag staan. Hij liep op me af en stak zijn hand uit; aarzelend drukte ik de zijne. Vanaf exact dat moment voelde ik hoe we omsloten werden door een bruisende blauwturquoise energiestroom, die om ons heen een bubbel vormde. Een gigantische *energy flow* die ik niet eerder had meegemaakt en die me later ook nooit meer is overkomen. Onze aura’s mengden zich, onze

energieën bewogen zich vloeiend binnen deze bubbel als rustig golvend water dat zachtjes tegen een oever klotste. Hij was vrijdagavond uit Denemarken vertrokken omdat hij *“ineens sterk de impuls voelde om onmiddellijk naar me toe te reizen”*. Hij kreeg vaker zulke ingevingen en nam ze bloedserieus. Ondanks de lange reis die hij achter de rug had, sloeg hij aangeboden koffie of thee af. Hij wilde geen water, hoefde niets te eten, had niets nodig, maakte geen gebruik van het toilet. Ik herinner me nog dat ik me afvroeg of dit gesprek wel echt gebeurde en of *hij* wel echt was. Zeker toen hij voorwerpen aanwees die op een kast in de praktijkruimte lagen, persoonlijke attributen die me dierbaar waren. Bij ieder voorwerp vertelde hij wat dit beeldje, dat sieraad of dat van een cliënt gekregen cadeautje voor me betekende. Privéinformatie die hij onmogelijk kon weten. Hij zag de stijgende verbazing op mijn gezicht en zei: *“Ruim tien jaar geleden heb ik al over deze ontmoeting met jou gedroomd. In die droom zag ik heel gedetailleerd deze kamer met jouw spullen. Ik wist dat ik je op een dag zou gaan opzoeken in Nederland, alleen niet precies wanneer. Ik wachtte de impuls af om te gaan, en die kwam gisteren. Direct daarop nam ik de trein.”*

De hele middag verliep alsof alles zo hoorde te gaan. Vloeiend, vanzelfsprekend. We hadden het over voorspelende dromen, helderzien, en hoe dat in elkaar kon steken. Over mijn angst om de toekomst juist te kunnen voorspellen. Wat kon ik doen met indrukken over gebeurtenissen die ik doorkreeg, maar die pas jaren later zouden plaatsvinden? Om mijn eigen angsten te bezweren, werkte ik in die tijd aan een roman over paranormale waarnemingen. De buitenlandse bezoeker stelde me gerust en beaamde dat sommige helderzienden nu eenmaal ver vooruit in de tijd iets kunnen weten of zien. Hij was daar het levende bewijs van. Jaren voor zijn komst naar mij had hij immers al voorwerpen in mijn praktijkruimte zien staan, tot in detail. Lang voordat ik op nummer dertien ging wonen en daar mijn praktijk startte. Ik hoefde niet bang te zijn voor mijn helderziende talent, zei hij, *“Het is vaak een kwestie van geduldig afwachten tot voorspellende beelden zich ontvouwen in de realiteit van alledag. Dat is wat ik je wil meegeven.”*

*‘Hij had glanzend,
golvend blond haar
tot op de schouders,
helderblauwe ogen en leek
zo weggelopen uit een
shampooreclame’*

‘Ik knipperde met mijn ogen tegen het licht van de ondergaande zon bij de deur. Hè, waar was hij nou gebleven?’

Magie

Tegen zes uur vertrok hij. Hij wilde niet blijven eten, wilde niet dat ik een taxi voor hem belde die hem naar het station zou brengen. Ten afscheid schudde hij me vriendelijk en stevig de hand. De turquoise energiebubbel waar we drie uur in hadden gezeten, loste op. Alsof door het opnieuw handen schudden een energiedouchekraan werd dichtgedraaid. Hij keerde zich om en stapte over de drempel van de voordeur naar buiten, stak groetend zijn hand op naar mijn man, die in de verte tuingereedschap opborg in de garage. Lachend wees hij naar het bordje op de gevel met ons huisnummer en zei: *“Thirteen! A magic number!”* Ik knipperde met mijn ogen tegen het licht van de ondergaande zon bij de deur. Hè, waar was hij nou gebleven? In de straat liep hij niet meer. Ik keek van links naar rechts. Hij was verdwenen! Aan mijn partner, die de grasmaaier opruimde, vroeg ik: “Zag je hem net weggaan?” “Nee.” “Hij groette je nog.” “Niet gezien.” “Je hebt hem toch wel zien aankomen met de taxi?” “Ja, die man uit het buitenland, die per se vanmiddag een therapie sessie wilde. Jullie zaten de hele middag bij elkaar. Ik dacht, zijn ze onderhand nog niet klaar? Was het echt iemand die uit Denemarken kwam?” Bij deze vraag realiseerde ik me, dat ik niet eens wist hoe de man heette. Had hij zijn naam wel genoemd? Omdat het geen consult betrof, had ik geen aantekeningen gemaakt van ons gesprek. Overrompeld door de kabbelende turquoise energie golf en -bubbel had ik niet meer naar zijn naam en adres gevraagd. Wel had ik hem een papiertje meegegeven met daarop het adres van een collega in Duitsland. Dat leek me dicht bij hem in de

buurt, mocht hij alsnog reïncarnatietherapie overwegen. Die collega heb ik een maand later gebeld om te vragen of er een Engels sprekende Deen contact met hem had opgenomen, wat niet het geval was. Nooit vernam ik meer iets van de naamloze buitenlandse bezoeker. Of hij echt was? Ik neem aan van wel. Ik kan me niet voorstellen dat ons huisnummer een aantrekkingskracht had op engelen die mij een boodschap wilden brengen. Zo belangrijk ben ik niet; een aparte ervaring was het wel.

In de loop der jaren leerde ik geduld hebben. Het blijft afwachten wanneer en of toekomstvisioenen wel of niet, of deels, uitkomen. De mysterieuze Deense raadgever leerde me dat voorspellende beelden zich vanzelf ontvouwen in de realiteit van alledag en dat zoiets af en toe pas na jaren gebeurt. Ik blijf dat magisch vinden, dat je indrukken kunt krijgen van gebeurtenissen die nog moeten plaatsvinden. Maar een beetje magie in het leven is net zo mooi als geloven dat er soms een engel voorbijkomt met een belangrijk advies. Het universum regelt de verpakking van de boodschapper. •

Oproep

Reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele is bezig met een nieuw gratis e-book: ‘Vorige Levens in Atlantis’. Heb jij een vorig leven gehad in de begintijd van Atlantis, toen alles nog mooi en goed was, en wil je die ervaring in korte versie delen in dit e-book, mail haar dan op RHAPUBLISHING@GMAIL.COM